

ἡ ιδέα, ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ συνώδευε τὰς μυστικὰς θλίψεις τῆς, ἐπροξένει εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀναδρασμὸν ἀλλὰ τὴν ιδέαν ταύτην ἀπέρριπτεν εἰσέτι ἀμόρφωτον.

• Τί τὴν θλίψιν τῆς ἐκίνοι; Πᾶν ὅ,τι ἡγάπα ἔχε.
Τὸν ἀρχαῖον ἐραστὴν τῆς ἑστατοῦ ἐπλάσαν τυχαι.
Δὲν ἦτο παρὼν τὸ βεῦμα τῆς ζωῆς τῆς νὰ ταράττῃ.
Εἰς τὸ πνεῦμά τῆς εἰρήνης συνεδότος ἐπεκράτει.
Τί τὴν θλίψιν τῆς ἐκίνοι; Δὲν ἡγάπησεν ἡ ἐκείνη.
Ἀφορμὴν δὲν τὴν παρέσχε πόθων κ' ἰδεῶν χρυσίνων,
Μὴτ' ἰδύνατο νὰ ἔχῃ μέρος εἰς τὰς προσευχάς τῆς,
Φάντασμα τοῦ παρελθόντος ἄφαντον εἰς τὰς βουλὰς τῆς.

Ἡ αἰτία τῆς θλίψεως τῆς προήρχετο ἐκ διαφω-
νίας τῶν διαχειριστῶν τῶν δύο ὁμόρων ὑποστατι-
κῶν. Οὐδεμία δὲν παρείχετο ἀφορμὴν ἐκ μέρους τοῦ
Βύρωνος· ἀλλ' ὅπωςδήποτε ἡ δέσποινα αὐτῇ δυσ-
νεσχέται κατὰ τῆς ιδιοτροπίας ἐκείνου, εἰς οὗ τὴν

Λόρδος Βύρων.

ἀγαθότητα καὶ φιλοκαλίαν εἶχε μυστικὴν ἀπαιτή-
σιν. Αἱ οἰκιακαὶ δυστυχίαι, αἱ κρυφίως πρὸ χρόνων
σιτρώσκουσας τὴν καρδίαν τῆς, ἐσπύσαν τελευταῖον
τὴν διατάραξιν τοῦ λογικοῦ αὐτῆς, καὶ οὕτω τὸ
λαμπρὸν ἐωβιὸν ἄστρον τοῦ Ἀνσελε ἐξέλιπε διὰ
παντός.

• Ἡ ἐρωμένη του, ὡ! πῶς καὶ πόσον μεταβλήθη!
Ὡς ψυχικὴ ἀσθένεια ἐπάνω τῆς ἐχάθη.
Τὸ πνεῦμά τῆς ἐρίετο εἰς σκοτεινὰς ἐρήμους,
Καὶ λάμπει διασκόρπιζε τὸ ὄμμα τῆς πενήτους.
Ἀπίθη, ἀνάσσα ὡχρὰ φασμάτων. Αἱ βουλὰς τῆς,
Σογκράμα ἦσαν ἰδεῶν, κ' ἡ κρίσις τῆς δραπέτης.
Μοῦραι ἀπαρτήρητοι ἀπὸ τὰς ὀφείας ἄλλων,
Ἰπῆρχον εἰς τὸ βλέμμα τῆς εὐόρατοι τὴν σάλον
Τῆς ψυχῆς· τοῦτον ὁ λαὸς ἀποκαλεῖ μανίαν.

Μολαταῦτα ἡ παρέλευσις τοῦ χρόνου, αἱ ἐπι-

σκέψεις μεγαλοπρεπῶν καὶ ψυχαγωγῶν τῆς φύσεως
σκηνῶν εἰς διαφόρους χώρας, εἰς οὐδὲν συνετέλεσαν,
ὥστε ἡ ἡσυχος καὶ εὐγενὴς σκηνὴ τοῦ παιδικοῦ
ἔρωτος νὰ μὴν ἐξασκῇ πάντοτε μαγευτικὴν ἐπιφ-
ρόν εἰς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ λόρδου Βύρωνος, καὶ
ἡ εἰκὼν τῆς Μαρίας Σάουορθ νὰ μὴν ἐμπελοχωρῇ
ἀνελπίστως εἰς τὸ πνεῦμά του ὡς ὑπερφυσικὴ τις
ἐπίσκεψις. Τοιοῦτόν τι συνέβη ἐπὶ τῆς συζύγιστος
αὐτοῦ μετὰ τῆς Κυρίας Μιλδον. Ἡ ἀνιηστραία
ἐπαυλὶς παρίστατο πρὸ τῶν σταγασμῶν του, καὶ
ἦν ὄραν ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ βωμοῦ παρέστη ἵνα ἐκ-
φέρῃ τὰς νυμφικὰς νομίμους ὑποσχέσεις. Τὸ περι-
στατικὸν τοῦτο ἀναφέρεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιη-
τοῦ οὕτως:

• Τὸ ὄνειρόν μου ἤλαξε καὶ φάσιν ἔγχε νύαν.
Ἐπέστρεψ' εἰς τὴν στέγην τοῦ ἐκείνου τὴν ἀρχαίαν.
Τὸν εἶδα ἔμπροσθεν βωμοῦ ἑσταθῆ, καὶ νυμφίαν,
Πλησίον τῆς τῷ βῆμα τῆς ἐσθίρας ἐρασμίας.
ἔγχε τὴν ὄψιν εὐαδῆ, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ χρῶμα,
Τὸ πῶς τὸ ἄλλοτε πληροῦν τὸ παιδικὸν τοῦ ὄμμα.
Ἐνὶ λοιπὸν ἑστίατο πρὸ τοῦ βωμοῦ, ἐφάνη,
Πῶς νέφος τι ἀόρατον, ὄνειρου ὄχρου πλάνη,
ἔχουσε εἰς τὴν ὄψιν του, κ' ἠσθάνθη ταυτεχρόνως,
Ὅτι ἐξόπισα κ' ἔσπε το στήθος τοῦ ὁ κλόνος,
Ὁ κλόνος ὅστις ἄλλοτε εἰς ἄλλην κατοικίαν,
Ἐκέρει' εἰς τὸ πνεῦμά του καὶ ζῶον καὶ μαγαλίαν.
Καὶ τώρα, καθὼς ἄλλοτε, εἰς τὸ βαθὺ τοῦ βλέμμα,
Ὁ μυστικὸς συλλογισμὸς ἀντέλλεν ἡρέμα.
Πλὴν μόλις ἤλθ', ἐπέρασε κ' ἐχάθη στιγμιαίως,
Καὶ ἑστατο πρὸ τοῦ βωμοῦ αὐτὸς γαληνιστός,
Καὶ τὰς εὐχὰς ἐκρόσσε καὶ πάντα τὰ συνέβη.
Δὲν ἤκουε τί ἔλεγεν, οὐδὲ συνεκινήθη
Ἀπὸ τῶν κύκλων θόρυβον ἀλλ' ἀπαθὴς καὶ ξένος,
Εἰς ἄλλους ἦτο λογισμοὶ ὁ νοῦς τοῦ βυθισμένος.
Μηχανικῶς τὸ βλέμμα του τὰ περίεθ' ἔθεετο.
Ἡ φαντασία τοῦ ἄλλοῦ μακρὸν τότε ἐπλανήτο,
Καὶ τὴν ἀρχαίαν ἔδωκεν ἐκείνην κατοικίαν,
Τὴν αἰθεύσαν τὴν προσφιλῆ, τὴν φίλην ἡρεσίαν,
Τοῦ ἄλσεως, τὰς σκιάς τῶν δένδρων, καὶ τὴν χώραν,
Καὶ ὅ,τι τὴν ἐνθόμιζε τὴν θέσιν καὶ τὴν ὥραν,
Κ' ἐκείνην, ἥτις ἔχουσε σκίαν εἰς τὴν ζωὴν του.
Ἐκείνην τότε ἔδωκεν καὶ ὄχι τὴν μνηστὴν του.
Ἀλλ' ὅλαι αὗται αἱ σκηναὶ αἱ θλίβουσας τὸ φῶς του,
Πρὸς τί ἐντρανίζοντο εἰς τὸν βωμόν, ἔμπρὸς του;

Τὸ ἱστορικὸν τοῦ γάμου τοῦ λόρδου Βύρωνος
εἶναι ἀρκετὰ γνωστὸν, ὥστε δὲν νομίζομεν πρόσφο-
ρον τὴν περίστασιν ἵνα προσθέσωμεν ἐνταῦθα καὶ
ἄλλας μελαγχολικὰς ἀναμνήσεις τῆς καταταθρο-
νημένης ζωῆς τοῦ ποιητοῦ. Αἱ πλάναι, αἱ ταπει-
νώσεις, καὶ αἱ καρδιαλγεῖς σκληραὶ, συνέπειαι τοῦ
ἀδελφίου ἐκείνου γάμου, ἐξάνησαν ὡς ἐπακόλουθοι
τρόπον τινὰ τῶν ἀκοιμήτων τῆς νεότητος ἀναμνή-
σεων, καὶ τὴν διατάραττον διὰ τῆς ιδέας, ὅτι εἰν
ὁ ἔρως τοῦ πρὸς τὴν ὡραίαν κληρονόμον τῆς ἐν-
νεσλαίας ἐπαύλεως ἐστέρετο ὑπὸ ἐπιτυχίας, ἡδύ-
ναντο ἀμφότεροι νὰ διαδιώκωσιν εἰδαίμονες. Ἐν τινι
τῶν αὐτοῦ χειρογράφων, γεγραμμένῳ παλὺ ὕστερον
μετὰ τὴν γάμον του, τυχαίως πως ὀνοματίσας τὴν
Κυρίαν Σάουορθ ὡς «ἰδικήν μου...» ἀφ' ἧς
ἐπιφωνεῖ περιπαθῶς, κ' διὰ τί τὴν ἀποκαλῶ ἰδι-
κήν μου; ὡ! Ἡ ἔνωσις ἡμῶν ἡδύνατο νὰ θεραπεύη